

Zakkunyň köki / hekaýa

Category: Hekaýalar, Kitapcy

написано kitapcy | 23 январа, 2025

Zakkunyň köki / hekaýa ZAKKUMUN KÖKÜ

Yavaşça yatağından doğruldu. Rüyası gerçeğe, gecesi gündüzüne karışırken zakkumun dibine çöreklenen ihaneti görmek için perdeyi araladı. Sıcak bir günün müjdecisi olan puslu havaya ve gözlerini kamaştıran güneşe meydan okuyarak bahçeye baktı. Zakkumun etrafına taştan bir duvar örmüştü. Önce onu gördü. O taşları üst üste koyup sınırı belirlerken acıyı ve ihaneti, belirlediği alanın içine hapsedeceğini sanmıştı. Olmadı. Sınırın içinde kalanların kendi alanından taşarak onu bulması; dünün bugüne, gecenin gündüze, rüyanın gerçeğe karışması ne kadar kolay olmuştu, şaşırdı. Gözlerine atılan bir avuç kum acısı hissiyle takvime baktı. İki günlük uykusuzlukla zamanı kestiremedi. Uykuyla uyanıklık arasında geçen saatleri yenmek istedi, gücü yetmedi.

Tablodaki Şahmeran'la göz göze geldi, Şahmeran'ın gözlerinden gördü kendini. Dipsiz bir kuyuya sürüklendi sessiz bir çılgınlıkla. Düşüşünün sona ermesi kardeşinin uzattığı el sayesinde oldu. Dedesiyle o tabloyu duvara astıkları günü, kardeşinin sevincini, dedesinin ölürken tabloyu miras olarak bırakmasını, tablonun değerini öğrendiklerinde göğsünü sıkıştıran kıskançlığı hatırlaması belki saniyeler belki günler sürdü. Hayatı boyunca işlenebilecek bütün günahları işleyip kırkından sonra Tanrı'yı hatırlayan bir yüzle "Aziz Allah" demesi dışında da inancı olmayan ihtiyarı ne çok sevdiğini, kendilerine bırakılan mirasla baş gösteren ihtirası hatırlaması zamana sığmadı.

Hatıralar bu kadar konuşurken kendisi susmalıydı, sustu. O konuştuğunda bütün anılar dilsiz birer meczuba dönüp karanlığa doğru yol aldı. Masanın üstünde duran ve sadece Şahmeran'ın tozunu almak için kullanılan yumuşak bezle tabloyu dikkatlice

sildi. Şahmeran, üzerindeki tozdan silkelenerek göz kırptı sanki, kan çanağına dönmüş gözlerle tabloyu iyice inceledi. Bu renklerde onu hatırlatan bir şeyler vardı. Anlamadı. Çekmeceyi açtı, yazılıp yazılıp katlanmış kâğıtların doldurduğu kutuyu ters çevirdi; masanın üstüne onca kâğıdın arasından dökülen dedesinin vasiyeti ve ölüm ilanıydı belki, belki sadece bu iki kâğıdı gözleri seçti. Katlandığı yerden çoğalan her parça bazı acıların tekrarını ilan ediyordu bağıra bağıra. Duydu ama susturamadı. Kâğıtları bütünüyle okumamak için parçalara ayırmak aklına geldi. Böylece her hatırayı parçalar ve daha kolay sindirebilirdi. Bulduğu yönteme sevindi. Sevinmeyeli uzun zaman olmuştu, muhtemelen de koca bir insanlık tarihi, bilemedi.

Çekmecenin ön tarafından haince etrafı izleyen makası el yordamıyla çıkardı, kâğıtları kat yerlerinden kesmeye başladı. Okuduğu her kelime ezberlediği yerlerden gülümsedi. Gözünden akanlarla makastan düşenler birbirine karıştı. Yere düşen kâğıtlara kırmızı bulaşınca parmağının acısını hissetti. Parmağından sızan kanın, içini dağlayan yaradan geldiğini anladı. Yarayı dağlamak için ateş yaktı, kâğıt parçalarını ateşe attı, pulları da kattı içine. Külleri savurdu pencereden:

“Külleri havaya, külleri havaya; doğmanın vakti var ve ölmenin vakti var ve dikilmiş olanı sökmenin vakti var.”

Düşle gerçek arasında bir yerlerde Şahmeran'ın tablodan sürünerek çıktığını, duvardan kayarak yanına yaklaştığını gördü:

“İnsanoğlu ihanet eder, Kâbil atan değil miydi?”

“Biliyorsun sen bir resimsin ve tablona döneceksin.”

“Ben gerçek olmayabilirim ama zakkumun kökündeki ihanetin gerçek, inkâr edemezsin. İyileşmek istiyorsan beni üç parçaya bölmelisin ve doğru parçanın suyunu içmelisin, meşhurdur hikâyem.”

Birkaç gece önceye gitti; çocukluğunun, kardeşiyle oyunlarının asırlarca sonrasına. Mekâna ve zamana aldırmayan bu gitmelere engel olamadığını fark etti. Yine tablonun önündeler. Şahmeran'ın pullarının parlaklığı ikisinin de gözünü kamaştırıyor. Böyle bir görkem, böyle bir aydınlık görülmüş değil. Kardeşi,

“Çobanlar da paradan anlar, abi! Keşke en güzel koyunu sen yetiştirseydin. Dedem benimkini aldı. Yarışmayı kazanan benim.” diyor.

“Dedemin oyunu adil mi sonuçlandı sence? İnsan çocukları arasında tercih yapar mı hiç?”

“Orası onun bileceği işti. Şahmeran'a benim adım yazıldı.”

“Yanıllıyorsun, ikimizin de adı var orada.”

Eğilerek baktılar tabloya, önce Habil ardından Kabil belirdi.

İsimler anlamsız, Şahmeran'ın pulları parlak, paranın uzaktan duyulan sesi tatlı... İkisi arasında yaşanan arbede, masadan nasıl düştüğü belli olmayan makas, makasın üstüne düşen kardeşi... Her şey saniyeler içinde oldu bitti, her şey insanoğlunun başlangıcından beri aynıydı sanki.

Kulağında uğuldayan sesle gözünü açıp yanındaki yatakta uyuyan kardeşine baktı. Kabil de değilim Brütüs de, diye söylendi. Bilinçaltının nasıl bir oyunla rüyasına girdiğini anlamlandıramadan gözlerini ovuşturdu.

“Kalk oğlum, kalk! Bu Şahmeran'ı bir an önce elden çıkaralım yoksa sen Habil ben Brütüs. Belki ben Kabil sen Sezar.”

Kardeşi gözlerini gülümseyerek açtı. Sabah güneşinin parlattığı tabloya baktı. Onun da gözü ışıldadı. Çocuklukları, anıları, dedeleriyle geçen zamanları göründü ışıltılar arasında.

“Hayırdır, iyi görünmüyorsun. Sezarlar, Brütüsler nereden çıktı? O son kadehi içmeyecektin.”

“Karanlıkla aydınlık, hayalle gerçek arasında gittim geldim diyelim. İşimiz çok bugün. Şu tablonun icabına bakalım.”

Yüzlerini yıkayıp üzerlerini değiştirmeleri bir anda oldu. Masadaki yumuşak bezle tablonun tozunu alırken büyük olanı geceyi hatırladı. Esen rüzgârla içine üflenene ürpertiden korktu:

“Dalıma rüzgâr değdi, eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden resulullah.” dedi usulca. Kardeşine bakmaya utandı. Şahmeran’ı masanın solundaki pelür kâğıt üzerine yerleştirilmiş balonlu naylona özenerek koydular ve toz almasını engelleyecek biçimde paketlediler. Dede evinden çıkıp bahçede ilerledikleri sırada sağdaki zakkumun kuruduğunu fark etti Kabil olmaktan korkanı. İçindeki zehri de zakkum gibi kurutmaya söz verdi kendi kendine. Yüzlerinde dedelerinin acısı ve geleceğe dair hayallerle bahçe kapısının önünde duran Fiat Doblo’ya Şahmeran’ı koyup şehre doğru yola koyuldular.

Demet Eker ÖZENBAŞ

© *Kirpi edebiyat ve düşün dergisi* Hekâyalar